

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

LA PASSIÓ PER L'EVANGELITZACIÓ

El primer apostolat

L'Evangeli diu que Jesús «en designà dotze, als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar».

L'anunci neix de l'encontre amb el Senyor; qualsevol activitat cristiana, sobretot la missió, comença allí. Testimoniar-lo, de fet, significar irradiar-lo; però, si no rebem la seva llum, estarem apagats; si no el freqüentem, portarem nosaltres mateixos als altres en comptes d'ell. De fet, seguir Crist no és un fet intimista: sense anunci, sense servei, sense missió la relació amb Jesús no creix. Abans d'enviar-los, Crist els fa un discurs, conegut com a «discurs missioner». És al capítol 10 de l'Evangeli de Mateu. D'aquest discurs, extrec tres aspectes:

Primer: Per què anunciar. La motivació es troba en dues expressions de Jesús: «De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc». Però, per què anunciar? L'anunci no parteix de nosaltres, sinó de la bellesa del que hem rebut de franc, sense mèrit: trobar Jesús, co-

nèixer-lo, descobrir que som estimats i salvats.

Segon: Què anunciar? Jesús diu: «Prediqueu dient: "El Regne del cel és a prop"». Això és el que s'ha de dir, abans que res i sempre: Déu és a prop. Però no oblidem mai això: Déu sempre és a prop del poble. La proximitat és una de les coses més importants de Déu. Hi ha tres coses importants: proximitat, misericòrdia i tendresa. L'anunci ha de donar la primacia a Déu.

Tercer punt: Com anunciar. És l'aspecte sobre el qual Jesús s'esplaià més: com anunciar, quin ha de ser el llenguatge per a anunciar. És significatiu: ens diu que la forma, l'estil és essencial en el testimoniatge. El testimoniatge no involucra només la ment i dir alguna cosa, els conceptes: no. Tot ho involucra, ment, cor, mans, tot, els tres llenguatges de la persona. Aneu mansos i bons com anyells, sense mundanitat, i aneu junts. Aquí hi ha la clau de l'anunci.

Dimecres, 15 de febrer de 2023

REFLEXIONS

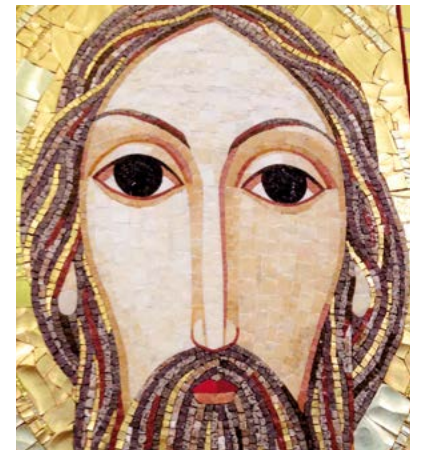
Quan respondre és de valents

Durant les llargues estones de convivència dels apòstols amb Jesús, deuria haver-hi moments ben vius i intensos enmig d'altres més distesos. La pàgina de l'Evangeli d'avui és un moment cabdal.

Jesús i els apòstols van fins a les regions del nord del país, a la Gaulanítide, vora Cesarea, població que Filip, germà del tetrarca Herodes, havia fet edificar en honor del Cèsar. Uns dies de descans —de vacances— a les fonts del Jordà.

Amb les dades que ens donen els evangelis, l'escena és fàcil d'imaginar: allí, enmig d'una naturalesa exuberant i en un ambient festiu i relaxat, Jesús pregunta als apòstols: «Qui diu la gent que soc jo?». La pregunta no és inquietant i fàcil de respondre pels comentaris que han sentit de la gent. Després de pensar-ho una miqueta i de comentar-ho entre ells, van abocant les seves respostes: «uns que sou Elias», «o Jeremies», «o un dels profetes»... La convivència continua sense donar-hi més importància, com si res hagués passat.

Al vespre, en la tertúlia després de sopar, entre comentaris i acudits, Jesús torna a preguntar, però ara ja directament: «I vosaltres, qui dieu que soc jo?». Un silenci reflexiu deuria imposar-se. Podem imaginar la dificultat que suposava per als apòstols respondre la pregunta. Es fa comprensible que es miressin els uns als altres cercant qui s'atrevia a respondre.

I l'inspirat serà Pere que aboca decidit: «Vós sou el Messies, el Fill de Déu, viu». Uff!, quin descans. I quina sorpresa quan Jesús li fa la gran lloanca: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs...». I el motiu: «Això no t'ho ha revelat cap home... sinó el meu Pare del cel». I una promesa: «Tu ets Pere i sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església.»

Aquell vespre, el cel estrellat de la Gaulanítide, als peus de l'Hermon, amb el brugit de l'aigua d'un Jordà naixent, s'ha sentit la revelació del messianisme de Jesús en boca dels apòstols. Des d'aquell dia, tots els seus companys respectaran en Pere la seva primacia davant del grup. Però aquesta revelació no es pot fer pública encara i cal mantenir el secret messiànic. Jesús «prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies».

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Te 1,1-5.8b-10 / SI 149 / Mt 23,13-22]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i dr. de l'Església; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia; sant Julià, mr. (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II).

29. ■ Dimarts [Jr 1,17-19 / SI 70 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste.

30. ■ Dimecres [1Te 2,9-13 / SI 138 / Mt 23,27-32]. Lleida i Urgell: □ Sant Lluís de França. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. ■ Dijous [1Te 3,7-13 / SI 89 / Mt 24,42-51]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, card., patró de Cardona.

SETEMBRE

1. ■ Divendres [1Te 4,1-8 / SI 96 / Mt 25,1-13]. Lleida: □ Sant Lleïr o Lliçerí, bisbe de Coserans (s. VI). Sant Fel·liu de Llobregat: ■ Beat Josep Samsó i Elias (Castellbisbal, 1887 - Mataró, 1936), prev. i mr. Sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; santa Anna, profetessa; santa Teresa Margarida Redi del Sagrat Cor, vg. carmelitana.

2. ■ Dissabte [1Te 4,9-12 / SI 97 / Mt 25,14-30]. Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

3. ■ Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 20,7-9 / SI 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i dr. de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

Diumenge XXI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església»

Avui que està tant de moda fer enquestes, Jesús en fa una als seus deixebles: *Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?* Però en realitat Jesús no està interessat per conèixer l'opinió de la gent sinó en saber què pensen d'ell els seus deixebles. Jesús és molt més que un *profeta o Joan Baptista*. Això ho han de tenir clar els deixebles. Per això, l'opinió de Pere és encertada: *Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu*. Jesús confirma aquesta opinió dient-li que *és el Pare mateix qui li ho ha revelat*. Ell ha parlat en nom dels altres apòstols i ara Jesús li encomana ser la pedra visible, el fonament de la seva Església. L'Església és la de Jesús, no la de Pere, però ell és el punt de referència d'aquesta Església. Ell, per la seva fe i en funció de la seva fe. Però com és l'Església de Crist *les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir*. La missió de Pere és que l'Església es mantingui fidel a la fe, unida en una sola comunió. El servei de Pere és obrir als homes el regne del cel, interpretar què cal fer per seguir el camí de Jesús, indicar com hem de viure l'evangeli. En això ens cal estar units tots. Si estem units a Pere i al seu ensenyament no ens cal tenir por de les forces del mal, perquè l'Església és l'Església del Crist i ell mai no permetrà que fracassi aquesta Església seva. A la primera lectura veiem com el càrrec de cap de la casa d'Ezequies passa de *Sobnà a Eljaquim*. Ara aquest té les claus del palau de David: *quan haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat ningú no podrà obrir*. És un text paral·lel al de l'evangeli. Podem dir que Pere és el cap de l'Església del Crist. Així tot veiem *la profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu*, tot i que *els seus camins són impenetrables*. Sabem que Crist vetlla per la seva Església, que som nosaltres: no hem de tenir por. Però ens cal seguir el camí que marca Pere, tingui el nom que tingui ara el successor de Pere. Ell garanteix el camí segur de l'Església, la fe autèntica en el Crist: no ens en podem apartar.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

► Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'impenetrables els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista; altres, que és Elies; altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que soc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.» Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

► Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Esto dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio: «Te echaré de tu puesto, te destituirán de tu cargo. Aquel día llamaré a mi siervo, a Eliaquín, hijo de Esquías, le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén y para el pueblo de Judá. Pongo sobre sus hombros la llave del palacio de David: abrirá y nadie cerrará; cerrará y nadie abrirá. Lo clavaré como una estaca en un lugar seguro, será un trono de gloria para la estirpe de su padre.»

► Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandonas la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / porque escuchaste las palabras de mi boca; / delante de los ángeles tañeré para ti; / me prostraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera tu fama. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandonas la obra de tus manos. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,33-36)

¡Qué abismo de riqueza, de sabiduría y de conocimiento el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irrastreables sus caminos! En efecto, ¿quién conoció la mente del Señor? O ¿quién fue su consejero? O ¿quién le ha dado primero para tener derecho a la recompensa? Porque de él, por él y para él existe todo. A él la gloria por los siglos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?». Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?». Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo del Dios vivo». Jesús le respondió: «¡Bienaventurado tú, Simón, ¡hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado ni la carne ni la sangre, sino mi Padre que está en los cielos. Ahora yo te digo: tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra quedará atado en los cielos, y lo que desates en la tierra quedará desatado en los cielos». Y les mandó a los discípulos que no dicesen a nadie que él era el Mesías.